

Sygn. akt: I C 421/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2022 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Pniewska
Protokolant:	sekretarz Anna Leszczyńska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2022 r. w Brodnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy M. B.**

przeciwko I. A. (1)

o zapłatę

1/ oddała powództwo,

2/ ustala, że koszty procesu ponosi strona powodowa.

Sędzia

Magdalena Pniewska

Sygn. akt I C 421/21

UZASADNIENIE

Powódka Gmina M. B. złożyła do tegoż Sądu pozew o zasądzenie od pozwanej I. A. (1) kwoty 73.963,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21.09.2020 roku oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 21.09.2012 roku matka pozwanej nabyła od powoda własność lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w B., przy ul. (...) wraz z udziałem (...) w nieruchomości stanowiącej działkę (...), korzystając z 75% bonifikaty od ceny, w kwocie 146.755,50 zł. W księdze wieczystej wpisano prawo żądania zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, w przypadku zbycia lokalu przed upływem 5 lat od jego nabycia. Matka pozwanej w dniu 16.11.2012 roku zbyła 1/2 część lokalu na rzecz pozwanej. Następnie, pozwana w dniu 10.11.2014 roku zbyła udział w wysokości 1/2 części w lokalu na rzecz M. i B. Ż.. Zbycie nastąpiło zatem przed upływem 5 letniego okresu od dnia pierwotnego nabycia lokalu. W dniu 19.08.2020 roku powód wezwał pozwaną do zwrotu zwaloryzowanej bonifikaty. Pozwana wniosła o odstąpienie od naliczania odsetek i odstąpienie od żądania zwrotu, bonifikaty, albowiem środki przeznaczyła na zakup lokalu mieszkalnego położonego w B., przy ul. (...). Burmistrz przekazał wniosek do Rady Miejskiej, jednakże nie podjęto uchwały o stosownej treści. Następnie w dniu 13.07.2021 roku Burmistrz ponowił wezwanie do zapłaty.

W odpowiedzi na pozew z dnia 29.11.2021 roku pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, a ewentualnie w przypadku uwzględnienia powództwa o nieobciążenie jej kosztami procesu i rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty. Wskazała, że w jej ocenie umowa nie przewidywała obowiązku zwrotu bonifikaty przez osobę bliską nabywcy, ponadto że w doktrynie wskazuje się, że taki obowiązek nie podlega dziedziczeniu. Wskazała, że w lokalu wraz z rodziną mieszkali od 1962 roku. W 2012 roku lokal był w złym stanie technicznym, natomiast w skutek prac związanych z budową galerii w B., doszło do znacznego pogorszenia stanu budynku i finalnie w 2016 roku Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego wydał zakaz zamieszkiwania w budynku. Z inicjatywą zakupu lokalu wystąpili B. i M. Ż., którzy byli inwestorami galerii w B.. Przed sprzedażą pozwana konsultowała m.in. u notariusza, jak i w Urzędzie Miasta kwestię zwrotu bonifikaty. Poinformowano ją, że jeżeli przeznaczy środki na zakup innego mieszkania, nie będzie obowiązku zwrotu bonifikaty. Zmiany wykładni przepisów dokonano na skutek kontroli Najwyższej Izby Kontroli w 2020 roku. Pozwana wskazała, że po sprzedaży mieszkania całe uzyskane środki przekazała na zakup mieszkania w B., przy ul. (...). Podniosła, że w jej sytuacji powód nie powinien żądać zwrotu bonifikaty, albowiem byłoby to sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Sąd ustalił, co następuje:

Matka pozwanej, J. A. w dniu 21.09.2012 roku nabyła od powódki Gminy M. B. lokal mieszkalny nr (...) w B., znajdujący się w budynku przy ul. (...), dla którego tutejszy Sąd prowadzi księgę wieczystą KW (...). Wartość rynkową mieszkania ustalono na kwotę 195.674,00 zł oraz udzielono jej bonifikaty w wysokości 75% tj. 146.755,50 zł. Zgodnie z aktem notarialnym, w razie zbycia lub wykorzystania nieruchomości na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty przed upływem pięciu lat od jej nabycia J. A. zobowiązała się pod rygorem egzekucji wprost z tego aktu zgodnie z art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c do zwrotu na konto Gminy M. B., kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, zgodnie z obowiązującymi przepisami w terminie siedmiu dni od daty zbycia lokalu lub przeznaczenia go na inne cele. W akcie notarialnym zostało zawarte pouczenie, że obowiązek zwrotu bonifikaty nie ma zastosowania w przypadku zamiany lokalu mieszkalnego na inny lokal mieszkalny albo nieruchomość przeznaczoną lub wykorzystywaną na cele mieszkaniowe; sprzedaży lokalu mieszkalnego, jeśli środki uzyskane z jego sprzedaży przeznaczone zostaną w ciągu 12 miesięcy na nabycie innego lokalu mieszkalnego albo nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystanej na cele mieszkaniowe, zbycia na rzecz osoby bliskiej chyba, że osoba bliska zbyła lub wykorzystwała lokal mieszkalny na inne cele niż uzasadniające udzielenie bonifikaty przed upływem pięciu lat licząc od dnia pierwotnego nabycia. Roszczenie powoda zostało ujawnione w księdze wieczystej.

W dniu 16.11.2012 roku J. A. przeniosła udziały po 1/2 części w tym lokalu na rzecz swoich dzieci, tj. pozwanej I. A. (1) i K. A., w ramach umowy dożywocia. W tym akcie również pouczone strony o przepisach dotyczących zwrotu bonifikaty.

W dniu 10.11.2014 roku I. A. (1) oraz K. A. sprzedali lokal na rzecz M. i B. Ż., za cenę 80.000 złotych. Pozwana sprzedała lokal, albowiem M. i B. Ż. byli inwestorami budowy galerii handlowej w B., która powstawała obok budynku, w którym znajdował się lokal. Na skutek prac budowlanych związanych z budową galerii, doszło do znacznego pogorszenia stanu budynku przy ul. (...), a tym samym lokalu numer (...). Po tym jak wyburzono budynek przy ul. (...) w budynku pozwanej zaczęły pękać ściany i kominy. Zabroniono korzystania z pieców kaflowych. W ramach postępowania prac budowlanych, dochodziło do coraz większej dewastacji mieszkania, sprawa była opisywana w lokalnej prasie i w efekcie tego w 2016 roku Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w B. zakazał mieszkania w budynku.

Pozwana przeznaczyła środki uzyskane ze sprzedaży mieszkania w wysokości 40.000 zł na zakup lokalu mieszkalnego położonego w B., przy ul. (...). Mieszkanie to zakupiła w dniu 12.11.2014 roku, za cenę 103.000 złotych. Przeznaczyła na jego zakup środki uzyskane ze sprzedaży lokalu przy ul. (...) oraz posiadane oszczędności.

(dowód: zeznanie świadka T. Z. – k. 182 verte – 183 akt, zeznania pozwanej I. A. – k. 183 i verte akt, protokół uzgodnień – k. 70 – 71 akt, akt notarialny z 21.09.2012 roku – k. 7 – 9 akt i 72 – 74 verte akt, wydruk z (...) k. 10 – 22 akt i 84 – 86 akt, akt notarialny z 16.11.2012 roku – k. 23 – 25 verte akt i 75 – 77 verte akt, akt notarialny z 10.11.2014 roku – k. 26 – 28 verte akt i 78 – 80 akt, akt notarialny z 12.11.2014 roku – k. 81 – 83 akt, wydruk prasowy – k. 87 – 89 akt)

Po kontroli Najwyższej I. Kontroli dotyczącej sprzedaży przez gminy komunalnych lokali mieszkalnych w trybie bezprzetargowym przeprowadzonej w 2020 roku u powódki stwierdzono nieprawidłowości w zakresie sposobu naliczania bonifikaty, jak również przypadki nie dochodzenia zwrotu bonifikat, pomimo istnienia podstaw do żądania ich zwrotu. Zobowiązano Gminę do podjęcia działań zmierzających do uzyskania zwrotu bonifikat w dwóch przypadkach oraz zaprzestania naliczania bonifikat od wartości lokalu mieszkalnego pomniejszonej o nakłady najemców.

(dowód: wystąpienia pokontrolne NIK – k. 29 – 35 akt)

W dniu 19.08.2020 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 79.963,57 zł z tytułu połowy udzielonej kwoty bonifikaty po jej waloryzacji. W treści wezwania wskazano sposób wyliczenia opłaty, tj. z uwzględnieniem waloryzacji. Pozwana złożyła wniosek o odstąpienie żądania zwrotu bonifikaty w dniu 07.09.2020 roku. Wskazać należy, że przygotowano nawet projekt uchwały Rady Miejskiej z wyrażeniem zgody na odstąpienie, pozytywnie zaopiniowany przez Burmistrza Miasta B., przy czym ostatecznie Rada Miejska w B. odrzuciła projekt. Wobec powyższego, pismem z dnia 13.07.2021 roku powódka ponowiła wezwanie. W dniu 03.09.2021 roku pozwana ponownie wniosła o odstąpienie od żądania zwrotu bonifikaty, jednakże Rada Miejska nie podjęła uchwały o wyrażeniu zgody na odstąpienie od żądania zwrotu zwaloryzowanej bonifikaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 36 – 38 akt i 90 – 93 akt, wniosek pozwanej – k. 39 – 43 akt i 94 – 96 akt, projekt uchwały – k. 44 – 45 akt, protokół sesji Rady Miasta w sprawie uchwały – k. 46 – 49 akt i 98 – 130 akt, opinia Burmistrza – k. 97 akt, wezwanie z 13.07.2021 roku – k. 50 akt i 136 akt, wniosek pozwanej o ponowne głosowanie – k. 132 – 134 akt, odpowiedź – k. 135 i verte akt, ponowny wniosek – k. 139 – 143 akt, odpowiedź Burmistrza i Przewodniczącego Rady – k. 144 – 146 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty oraz ich kopie, a także zeznania świadka T. Z. (2) i pozwanej I. A. (1). Wskazać należy, że Sąd dał wiarę we wszystkie dowody, albowiem wzajemnie się uzupełniały i tworzyły logiczną całość.

Podkreślić należy, że należy, że strony nie kwestionowały ustaleń faktycznych, albowiem pozostawały w sporze jedynie co do tego, czy powódka może żądać zwrotu udzielonej bonifikaty.

Jeśli chodzi o pozostałe wnioskowane dowody, tj. dokumentację Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B., dokumentację Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w B., zeznania świadków W. J., T. Z. (3), A. Ł., W. Ł. i K. P., to Sąd na zasadzie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c., postanowił pominąć te dowody, albowiem okoliczności, na które dowody te miały zostać przeprowadzone stanowiły fakty bezsporne.

Zgodnie z art. 68 ust. 1 do 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami (tj. z dnia 17 września 2021 r. Dz.U. z 2021 r. poz. 1899), Właściwy organ może udzielić bonifikaty od ceny ustalonej zgodnie z art. 67 ust. 3, na podstawie odpowiednio zarządzenia wojewody albo uchwały rady lub sejmiku, jeżeli nieruchomość jest sprzedawana:

- 1) na cele mieszkaniowe, na realizację urządzeń infrastruktury technicznej oraz innych celów publicznych;
- 2) osobom fizycznym i osobom prawnym, które prowadzą działalność charytatywną, opiekuńczą, kulturalną, leczniczą, oświatową, naukową, badawczo-rozwojową, wychowawczą, sportową lub turystyczną, na cele niezwiązane z działalnością zarobkową, a także organizacjom pożytku publicznego na cel prowadzonej działalności pożytku publicznego;
- 3) stowarzyszeniom ogrodowym w rozumieniu ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o rodzinnych ogrodach działkowych z przeznaczeniem na rodzinne ogrody działkowe;

4) poprzedniemu właścicielowi lub jego spadkobiercy, jeżeli nieruchomość została od niego przejęta przed dniem 5 grudnia 1990 r.;

5) na rzecz Skarbu Państwa albo na rzecz jednostki samorządu terytorialnego;

6) kościołom i związkom wyznaniowym, mającym uregulowane stosunki z państwem, na cele działalności sakralnej;

7) jako lokal mieszkalny;

8) w wyniku uwzględnienia roszczeń, o których mowa w art. 209a ust. 1, 3 i 5;

9) spółdzielniom mieszkaniowym w związku z ustanowieniem odrębnej własności lokali lub z przeniesieniem własności lokali lub domów jednorodzinnych;

10) osobie, o której mowa w art. 37 ust. 2 pkt 6, z zastrzeżeniem, że nieruchomość przyległa jest przeznaczona lub wykorzystywana na cele mieszkaniowe;

11) podmiotom, o których mowa w art. 61 ust. 1;

12) na cele realizacji przedsięwzięć rewitalizacyjnych, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 5 lit. a ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz.U. z 2021 r. poz. 485).

1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 7, bonifikata obejmuje cenę lokalu, w tym cenę udziału w prawie własności gruntu lub, w przypadku gdy udział obejmuje prawo użytkowania wieczystego, pierwszą opłatę z tego tytułu. Bonifikata udzielana od ceny lokalu obejmuje wszystkie jej składniki w jednakowej wysokości.

1b. W zarządzeniu wojewody albo uchwale rady lub sejmiku, o których mowa w ust. 1, określa się w szczególności warunki udzielania bonifikat i wysokość stawek procentowych. Zarządzenie wojewody albo uchwała rady lub sejmiku stanowi akt prawa miejscowego lub może dotyczyć indywidualnych nieruchomości.

2. Jeżeli nabywca nieruchomości zbył nieruchomość lub wykorzystał ją na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty, przed upływem 10 lat, a w przypadku nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem 5 lat, licząc od dnia nabycia, jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji. Zwrot następuje na żądanie właściwego organu.

2a. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku:

1) zbycia na rzecz osoby bliskiej, z zastrzeżeniem ust. 2b;

2) zbycia pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego;

3) zbycia pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego i Skarbem Państwa;

4) zamiany lokalu mieszkalnego na:

a) inny lokal mieszkalny będący przedmiotem prawa własności lub spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, albo

b) nieruchomość przeznaczoną lub wykorzystywaną na cele mieszkaniowe będącą przedmiotem prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego;

5) sprzedaży lokalu mieszkalnego, jeśli środki uzyskane z jego sprzedaży wykorzystane zostały w ciągu 12 miesięcy na nabycie:

a) innego lokalu mieszkalnego będącego przedmiotem prawa własności lub przedmiotem spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, albo

b) nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystywanej na cele mieszkaniowe będącej przedmiotem prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego.

2b. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do osoby bliskiej, która zbyła lub wykorzystwała nieruchomość na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty, przed upływem 10 lat, a w przypadku nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem 5 lat, licząc od dnia pierwotnego nabycia.

2c. Właściwy organ może odstąpić od żądania zwrotu udzielonej bonifikaty, w innych przypadkach niż określone w ust. 2a, za zgodą odpowiednio wojewody, rady lub sejmiku.

2d. Jeżeli w przypadkach, o których mowa w ust. 2a pkt 4 lub 5, na nabycie albo zamianę nieruchomości albo lokalu mieszkalnego nie zostały wykorzystane wszystkie uzyskane środki, obowiązek zwrotu, o którym mowa w ust. 2, dotyczy kwoty odpowiadającej części bonifikaty niewykorzystanej na nabycie lub zamianę, po jej waloryzacji.

3. Ustaloną, zgodnie z art. 67, cenę nieruchomości lub jej części wpisanej do rejestru zabytków obniża się o 50%. Właściwy organ może, za zgodą odpowiednio wojewody albo rady lub sejmiku, podwyższyć lub obniżyć tę bonifikatę.

3a. Zgoda, o której mowa w ust. 2c i 3, może dotyczyć więcej niż jednej nieruchomości.

4. W razie zbiegu praw do bonifikat z tytułów, o których mowa w ust. 1 oraz ust. 3, stosuje się jedną bonifikatę korzystniejszą dla nabywcy.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła swych roszczeń właśnie w oparciu o art. 68 ust. 2, 2a i 2b ww. ustawy. Wskazywała, że pozwana w przeciągu 5 lat od nabycia lokalu dokonała zbycia lokalu na rzecz osób trzecich, tym samym zasadne jest dochodzenie od niej kwoty równej połowie udzielonej bonifikaty po jej waloryzacji. Z zeznań świadka wynikało, iż do zmiany interpretacji przepisów przez powódkę doszło w wyniku kontroli Najwyższej Izby Kontroli, która negatywnie oceniła zaniechanie przez Gminę M. B. dochodzenia bonifikat, pomimo istnienia ku temu przesłanek. Wskazać przy tym należy, że po skierowaniu do niej wezwania do zwrotu pozwana niezwłocznie złożyła wniosek o odstąpienie od żądania zwrotu bonifikaty, przy czym pomimo pozywanej opinii Burmistrza, Rada Miejska nie wyraziła na to zgody.

Nie ulegało wątpliwości, że na podstawie powołanych powyżej przepisów powódka miała prawo dochodzić od pozwanej zwrotu kwoty równej połowie udzielonej bonifikaty po jej waloryzacji. Przesłanki zwolnienia z obowiązku zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji (art. 68 ust. 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami) mają zastosowanie do pierwotnych nabywców nieruchomości wskazanych w art. 68 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami) a nie do osób im bliskich (art. 68 ust. 2b ustawy o gospodarce nieruchomościami), na rzecz których zbyły nieruchomość (tak też: Sąd Najwyższy - Izba Cywilna w postanowieniu z dnia 27 października 2020 r., II CSK 84/20, L.).

Matce pozwanej przyznano bonifikatę w wysokości 146.755,50 zł na zakup mieszkania w dniu 21.09.2012 roku. J. A. w ramach umowy dożywocia zbyła to mieszkanie na rzecz swoich dzieci – po 1/2 części w dniu 16.11.2012 roku. Pozwana i jej brat następnie sprzedali to mieszkanie na rzecz osób trzecich w dniu 10.11.2014 roku.

Pierwotne nabycie nieruchomości miało miejsce w dniu 21.09.2012 roku., a zatem 5- letni okres od jego zakupu upływał w dniu 21.09.2017r. Podkreślić należy, że pozwana przeznaczyła środki uzyskane ze sprzedaży na zakup własnego mieszkania, przy czym lokal sprzedała wspólnie z bratem za 80.000 złotych, z czego pozwana otrzymała połowę, zaś cena nabycia mieszkania przy ul. (...) wynosiła 103.000 złotych.

Wskazać należy, że z zeznań pozwanej wynikało, że nie zamierzała sprzedawać lokalu, przy czym szereg okoliczności zmusił ją do tego. Nieruchomość była w coraz gorszym stanie technicznym z uwagi na realizację budowy galerii handlowej w B.. Jednocześnie w 2016 roku nałożono zakaz mieszkania w nieruchomości – z uwagi właśnie na jej stan.

Sąd uznał, że dochodzenie przez powódkę roszczenia o zwrot równowartości kwoty udzielonej bonifikaty po jej waloryzacji w tym konkretnym wypadku stanowi nadużycie prawa podmiotowego. Zgodnie z przepisem art. 5 k.c. nie można ze swego prawa czynić użytku sprzecznego ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Stosowanie przepisu art. 5 k.c. może wchodzić w grę w każdym przypadku, gdy w świetle oceny określonego stanu faktycznego, przy uwzględnieniu treści konkretnej normy prawnej włącznie z jej celem, można mówić o tym, iż korzystanie przez osobę zainteresowaną z przysługującego mu prawa podmiotowego pozostaje w sprzeczności z określonymi w nim zasadami (S.Dmowski, S. Rudnicki, Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga pierwsza. Część ogólna, wydanie 5, s. 39).

W ocenie Sądu dopuszczalne są odstępstwa od wykładni literalnej art. 68 ust. 2a i 2b ustawy o gospodarce nieruchomościami, gdy jest to uzasadnione celem tej regulacji. Przykładowo sprzeczne z przeznaczeniem roszczenia o zwrot równowartości bonifikaty jest jego dochodzenie, w sytuacji, gdy nabywca lokalu wprowadził go przed upływem terminu z art. 68 ust. 2 wskazanej ustawy, jednak uczynił to nie z chęci uzyskania korzyści majątkowych, lecz jedynie w wyniku własnej sytuacji życiowej (wyłącznie w celu realizacji potrzeb rodziny), a uzyskaną wartość przeznaczył zgodnie z celem uzyskanej pomocy i nie odniósł jakiegokolwiek wzbogacenia z tytułu sprzedaży (tak też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 7 listopada 2019 roku w sprawie o sygn. akt V ACa 2/19, L.).

Pozwana niewątpliwie nie odniosła wzbogacenia ze sprzedaży, albowiem przekazała uzyskaną kwotę na nowe mieszkanie. Pozwana nie była właścicielką żadnej innej nieruchomości. Środki uzyskane ze sprzedaży mieszkania przy ul. (...) przeznaczyła na nabycie lokalu w celu zaspokojenia swoich potrzeb mieszkaniowych. Gdyby pozwana nie sprzedała lokalu i nie wyprowadziła się z budynku przy ul. (...), po 2016 roku i tak nie mogłaby w nim mieszkać. Obecnie z uwagi na zły stan techniczny budynku Powiatowy Inspektor Nadzoru B. zakazał w nim zamieszkiwania i budynek ten stoi pusty. W ocenie Sądu niezasadne jest zatem żądanie zwrotu przez powódkę bonifikaty, albowiem z uwagi na przedstawione powyżej okoliczności byłoby to sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Powództwo należało zatem oddalić, o czym Sąd orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu w punkcie drugim wyroku Sąd oparł o treść art. 108 k.p.c. W ocenie Sądu to powód powinien ponieść koszty procesu, albowiem powództwo uległo oddaleniu w całości, przy czym pozwana kosztów nie poniosła. Zasadnym zatem było ustalenie, że koszty procesu ponosi powód, o czym Sąd orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku.

Sędzia

/Magdalena Pniewska/

Z/

1) Odpisy wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- pełnomocnikowi powoda – przez Portal Informacyjny

- oraz pozwanej z pouczeniem o apelacji,

2) Za 14 dni lub z wpływem.

B., dnia 1 czerwca 2022 roku